

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2010. gada 19. janvārī*

Apvienotās lietas T-355/04 un T-446/04

Co-Frutta Soc. coop., Paduja [*Padova*] (Itālija), ko pārstāv V. Viskardīni [*W. Viscardini*] un Dž. Donā [*G. Donà*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja L. Vizadžo [*L. Visaggio*] un P. Ālto [*P. Aalto*], pēc tam — P. Ālto un L. Prete [*L. Prete*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — itāļu.

par lūgumu lietā T-355/04 atcelt Komisijas 2004. gada 28. aprīļa lēmumu, ar kuru tiek noraidīts sākotnējais pieteikums par piekļuvi datiem par Kopienā reģistrētiem banānu importētājiem uzņēmējiem un lūgums atcelt netiešo Komisijas lēmumu, ar kuru noraida atkārtoto piekļuves pieteikumu, kā arī par lūgumu lietā T-446/04 atcelt Komisijas 2004. gada 10. augusta tiešo lēmumu, ar kuru atteikta piekļuve minētajiem datiem.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta),

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*]
un S. Soldevila Fragoso [*S. Soldevila Fragoso*] (referents),

sekretāre K. Poheca [*K. Poheć*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 2. decembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1. *Kopienas tiesiskais regulējums jautājumā par piekļuvi dokumentiem*

¹ EKL 255. panta 1. punktā ir noteikts:

“1. Jebkuram Savienības pilsonim, kā arī jebkurai fiziskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kam ir juridiskā adrese kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, ievērojot principus un nosacījumus, ko nosaka saskaņā ar 2. un 3. punktu.”

² Šie principi un nosacījumi ir noteikti Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.).

3 Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punktā ir noteikts:

“3. Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā.”

4 Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā attiecībā uz izņēmumiem no piekļuves tiesībām ir paredzēts:

“2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu, tostarp intelektuālā īpašuma, aizsardzībai,

[..]

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

4. Kas attiecas uz trešo personu dokumentiem, iestāde apspriežas ar attiecīgo trešo personu ar mērķi noskaidrot, vai ir jāpiemēro 1. vai 2. punktā paredzētais izņēmums, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst izsniegt vai ne.

5. Dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas.

6. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko.

7. Izņēmumi, kas noteikti 1. līdz 3. punktā, ir spēkā tik ilgi, kamēr šāda aizsardzība ir pamatota, ņemot vērā dokumenta saturu. Izņēmumi var būt spēkā ne ilgāk kā 30 gadus. Ja dokumentiem ir piemērojami izņēmumi, kas skar privāto dzīvi vai komerciālās intereses, kā arī ja tie ir slepeni dokumenti, izņēmumus vajadzības gadījumā drīkst piemērot arī pēc šā termiņa.”

5 Regulas Nr. 1049/2001 7. pantā, kas attiecas uz sākotnējo pieteikumu izskatīšanu, ir paredzēts:

“1. Pieteikumus attiecībā uz piekļuvi dokumentiem izskata ātri. Pieteikuma iesniedzējam nosūta saņemšanas apstiprinājumu. Iestāde 15 darba dienu laikā pēc pieteikuma reģistrācijas dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un šajā laikā nodrošina to saskaņā ar 10. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus, kā arī informē pieteikuma iesniedzēju par viņa tiesībām iesniegt atkārtotu pieteikumu saskaņā ar šā panta 2. punktu.

2. Saņemot pilnīgu vai daļēju atteikumu, pieteikuma iesniedzējs 15 darba dienu laikā pēc iestādes atbildes saņemšanas var iesniegt atkārtotu pieteikumu ar lūgumu iestādei mainīt savu nostāju.

3. Izņēmuma gadījumos, piemēram, ja pieteikums attiecas uz ļoti apjomīgu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, 1. punktā paredzēto termiņu var pagarināt par 15 darba dienām, ar nosacījumu, ka pieteikuma iesniedzējs ir iepriekš informēts un saņēmis sīkus paskaidrojumus.”

6 Regulas Nr. 1049/2001 8. pantā, kas attiecas uz atkārtotu pieteikumu izskatīšanu, ir noteikts:

“1. Atkārtotus pieteikumus izskata ātri. Iestāde 15 darba dienu laikā pēc tāda pieteikuma reģistrācijas dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un šajā laikā nodrošina to saskaņā ar 10. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus. Pilnīga vai daļēja atteikuma gadījumā iestāde, ievērojot nosacījumus, kas izklāstīti attiecīgi EK Līguma 230. un 195. pantā, informē pieteikuma iesniedzēju par viņam pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, proti, tiesvedības uzsākšanu pret iestādi vai sūdzības iesniegšanu ombudam.

2. Izņēmuma gadījumos, piemēram, ja pieteikums attiecas uz ļoti garu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, 1. punktā paredzēto termiņu var pagarināt par 15 darba dienām, ar nosacījumu, ka pieteikuma iesniedzējs ir iepriekš informēts un saņēmis sīkus paskaidrojumus.

3. Ja iestāde nesniedz atbildi paredzētajā termiņā, uzskata, ka atbilde ir noraidoša, un pieteikuma iesniedzējam ir tiesības saskaņā ar attiecīgajiem EK Līguma noteikumiem iesūdzēt iestādi tiesā un/vai iesniegt sūdzību ombudam.”

- 7 Piemērojot Regulu Nr. 1049/2001, Eiropas Komisija 2001. gada 5. decembrī pieņēma Lēmumu 2001/937/EK, EOTK, *Euratom*, ar ko groza Komisijas reglamentu (OV L 345, 94. lpp.) un kas pielikumā ietver normas, kuras reglamentē tiesības piekļūt dokumentiem, kuri ir Komisijas rīcībā, un būtībā pārņem iepriekš minētos Regulas Nr. 1049/2001 noteikumus.

2. Kopienas tiesiskais regulējums banānu importa jomā

- 8 Padomes 1993. gada 13. februāra Regula (EEK) Nr. 404/93 par banānu tirgus kopīgo organizāciju (OV L 47, 1. lpp.) sākot no 1993. gada 1. jūlija ievieša kopīgo sistēmu importam no trešām valstīm.
- 9 Minētās sistēmas, kuru no 1999. gada 1. janvāra īstenoja Komisijas 1998. gada 28. oktobra Regula (EK) Nr. 2362/98, ar ko groza sīki izstrādātus noteikumus Regulas Nr. 404/93 piemērošanai attiecībā uz banānu importēšanas kārtību Kopienā (OV L 293, 32. lpp.), ietvaros dalībvalstu kompetentām iestādēm katru gadu ir jāpaziņo Komisijai tajā reģistrēto uzņēmēju saraksts, dati par katra uzņēmuma pārdošanas apjomu atskaites periodā, uzņēmēju iesniegto pieteikumu daudzums konkrētajā gadā un faktiskais pārdošanas apjoms, norādot izmantoto importa licenču numurus (it īpaši skat. Komisijas 1993. gada 10. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1442/93 par banānu importēšanas Kopienā režīma piemērošanas noteikumiem (OV L 142, 6. lpp.) 4. punktu un Regulas Nr. 2362/98 6. panta 2. punktu un 28. panta 2. punktu), kā arī konkrētus statistikas un ekonomiskas datus par semestri, kuri it īpaši attiecas uz importa licencēm (it īpaši skat. Regulas Nr. 1442/93 21. pantu un Regulas Nr. 2362/98 27. pantu).

- 10 Katram tradicionālajam uzņēmējam ir piekļuve tarifu kvotām, bet šis piekļuves individuālais atskaites daudzums ir ierobežots saskaņā ar dalībvalstu kompetentās iestādes aprēķinu, balstoties uz konkrētajā laika posmā veikto importa daudzumu. Minēto sarakstu paziņošana ļauj Komisijai pārbaudīt kompetento valsts iestāžu rīcībā esošos datus un vajadzības gadījumā darīt zināmus šos sarakstus citām dalībvalstīm, lai konstatētu vai brīdinātu par uzņēmēju ļaunprātīgām deklarācijām. Komisija, pamatojoties uz paziņotajiem datiem, nosaka, ja tas ir nepieciešams, vienotu adaptācijas koeficientu, kuru dalībvalstis piemēro uzņēmēju atskaites daudzumiem saskaņā ar Regulas Nr. 1442/93 4. pantu un Regulas Nr. 2362/98 28. pantu.

Prāvas priekšvēsture

- 11 Prasītāja, *Co-Frutta Soc. coop.*, ir Itālijas sabiedrība, kuras darbība ir banānu nogatavināšana. Ar Itālijas preses starpniecību tā uzzināja par iespējamo krāpniecisko banānu importu ar viltotām importa licencēm Eiropas Kopienā, par kuru ir samaksāta samazināta nodeva, laika posmā no 1998. gada marta līdz 2000. gada jūnijam.
- 12 Prasītāja uzskata, ka viņu šis imports ir skāris tāda veidā, ka cenas būtiski izmainījās Kopienu tirgū papildu ievestās preces daudzuma dēļ, izraisot arī tarifu kvotu pārsniegšanu, un ka ciestais zaudējums būtu bijis vēl nozīmīgāks, ja izrādītos, ka imports tika veikts nevis ar viltotām licencēm, bet ar likumīgi izsniegtām licencēm, pamatojoties uz nepareizu vai kļūdainu atskaites daudzumu, kādēļ tās atskaites daudzums tika samazināts.
- 13 Ar 2003. gada 16. oktobra spriedumu lietā T-47/01 *Co-Frutta/Komisija (Recueil, II-4441. lpp.; turpmāk tekstā — “spriedums lietā Co-Frutta I”)* Vispārējā tiesa noraidīja prasītājas prasību sakarā ar Komisijas sākotnējo lēmumu, ar kuru tai tika daļēji atteikta piekļuve konkrētiem dokumentiem par Kopienas banānu importa režīmu.

14 Ar 2004. gada 20. janvāra vēstuli, kas ir reģistrēta 2004. gada 21. janvārī, prasītāja lūdz Komisijas ģenerāldirekcijai (ĢD) “Lauksaimniecība” sniegt piekļuvi tradicionālo uzņēmēju, kas ir reģistrēti 1998., 1999. un 2000. gadā, sarakstam, norādot:

- a) katra uzņēmēja importēto banānu daudzumu laika posmā no 1994. gada līdz 1996. gadam;

- b) katram uzņēmējam noteikto pagaidu atskaites daudzumu par 1998., 1999. un 2000. gadu;

- c) katram uzņēmējam izsniegto licenču skaitu 1998., 1999. un 2000. gadā un to atbilstošo izmantojumu.

15 Ar 2004. gada 10. februāra vēstuli ĢD “Lauksaimniecība” B1 nodaļas vadītājs darīja zināmu prasītājam, ka sākotnējais termiņš, kas bija paredzēts atbildes sniegšanai uz šo pieteikumu, ir pagarināts par piecpadsmit darba dienām. Turklāt viņš norādīja, ka nav iespējams izsniegt iepriekš 14. punkta c) apakšpunktā minētos dokumentus, jo runa ir par “valsts iestādes dokumentiem, kuri nav iesniegti Eiropas Komisijai”.

16 Ar 2004. gada 16. februāra vēstuli prasītāja norādīja Komisijai, ka tā apšaubā termiņa pagarināšanas likumību, un aicināja nekavējoties sniegt atbildi uz sākotnējo pieteikumu par piekļuvi dokumentiem.

- 17 Nesaņēmusi nekādu atbildi pēc pagarinātā termiņa beigām, prasītāja 2004. gada 13. aprīlī Komisijas ģenerālsekretāram iesniedza atkārtotu pieteikumu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 4. punktam.
- 18 2004. gada 28. aprīlī ĢD “Lauksaimniecība” ģenerāldirektors sniedza prasītājam noraidošu atbildi uz tās sākotnējo pieteikumu par piekļuvi dokumentiem.
- 19 2004. gada 3. maijā prasītāja Komisijas ģenerālsekretāram nosūtīja jaunu atkārtotu pieteikumu, precizējot, ka ar šo dokumentu tā atsauc savu 2004. gada 13. aprīļa pieteikumu.
- 20 Ar 2004. gada 27. maija vēstuli Komisijas ģenerālsekretariāta B2 nodaļas vadītājs par piecpadsmit darba dienām pagarināja termiņu, kas bija paredzēts atbildes sniegšanai uz 2004. gada 3. maija atkārtoto lūgumu.
- 21 2004. gada 18. jūnijā, kad beidzās pagarinātais termiņš atbildes sniegšanai uz 2004. gada 3. maija pieteikumu, B2 nodaļas vadītājs ar elektroniskā pasta starpniecību paziņoja prasītājam, ka nav iespējams sniegt atbildi noteiktajā termiņā, vienlaicīgi tomēr apsolut noteikti atbildēt.
- 22 2004. gada 30. augustā prasītāja saņēma Komisijas ģenerālsekretāra 2004. gada 10. augusta vēstuli (turpmāk tekstā — “2004. gada 10. augusta lēmums”), kura būtībā apstiprināja sākotnējo ĢD “Lauksaimniecība” ģenerāldirektora 2004. gada 28. aprīļa lēmumu atteikt piekļuvi dokumentiem, piešķirot daļēju piekļuvi iepriekš 14. punktā minētajiem dokumentiem un pievienojot 1999. un 2000. gadā reģistrēto tradicionālo uzņēmēju sarakstu.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 23 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2004. gada 27. augustā (lieta T-355/04) un 9. novembrī (lieta T-446/04) prasītāja ir cēlusi šīs prasības.
- 24 Ar Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 15. oktobra rīkojumu tika nolemts abas lietas apvienot mutvārdu procesam un sprieduma taisīšanai.
- 25 Tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2008. gada 2. decembra tiesas sēdē.
- 26 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt 2004. gada 28. aprīļa atbildi uz prasītājas sākotnējo pieteikumu par piekļuvi dokumentiem; 2004. gada 18. jūnija lēmumu, ar kuru netieši noraida prasītājas 2004. gada 3. maija atkārtoto pieprasījumu (lieta T-355/04), un 2004. gada 10. augusta lēmumu (lieta T-446/04);
  - pierādījumu savākšanas ietvaros izdot rīkojumu Komisijai iesniegt visas no dalībvalstīm saņemtās atbildes pēc konsultēšanās attiecībā uz prasītājas piekļuves pieteikumu (lieta T-446/04);
  - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus (lietas T-355/04 un T-446/04).

27 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- prasību noraidīt;

- piespriet prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

1. Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 28 Formāli neizvirzot iebildi par nepieņemamību, kā tas tika norādīts tiesas sēdē, Komisija, atsaucoties uz sprieduma lietā *Co-Frutta I* 31. punktu, apgalvo, ka prasība, kas ir vērstā pret visiem citiem aktiem, izņemot 2004. gada 10. augusta lēmumu, nav pieņemama, jo runa nav par apstrīdamu aktu EKL 230. panta nozīmē.
- 29 Prasītāja uzskata, ka tās prasība atcelt lēmumu, kurš ir ietverts ĢD "Lauksaimniecība" ģenerāldirektora vēstulē un ar kuru tiek noraidīts sākotnējais pieteikums, ir jāuzskata par pieņemamu. ĢD "Lauksaimniecība" ģenerāldirektora sniegtā atbilde uz sākotnējo

pieteikumu nav uzskatāma par tikai sagatavojošu aktu, kas būtu nošķirams no galīgā lēmuma, jo šo pēdējo veido atbilde uz sākotnējo pieteikumu un klusēšana pēc atkārtotā pieteikuma.

- 30 Turklāt prasītāja uzskata, ka abas prasības — lietās T-355/04 un T-446/04 — ir jāuzskata par pieņemamām. Pēc prasītājas domām, ja tā noteiktajā termiņā būtu saņēmusi skaidru atbildi uz atkārtoto pieteikumu vai katrā ziņā ja viņai tas būtu darīts zināms labu laiku pirms termiņa, kas ir noteikts prasības celšanai pret netiešo atteikumu, beigām, tā noteikti būtu cēlusi prasību tikai un vienīgi pret skaidri izteikto lēmumu.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 31 Jānošķir trīs akti, par kuriem prasītāja var celt prasību tos atcelt. Pirmais ir 2004. gada 28. aprīļa atbilde uz sākotnējo pieteikumu par piekļuvi dokumentiem (turpmāk tekstā — “2004. gada 28. aprīļa vēstule”); otrs ir netiešais lēmums noraidīt atkārtoto pieteikumu (turpmāk tekstā — “netiešais lēmums”); trešais ir 2004. gada 10. augusta lēmums.

Par 2004. gada 28. aprīļa lēmumu

- 32 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nepietiek, ka Kapienu iestāde ir nosūtījusi vēstuli tās adresātam, atbildot uz tā iesniegto pieteikumu, lai šādu vēstuli varētu kvalificēt kā lēmumu EKL 230. panta nozīmē, kas dod tiesības celt prasību atcelt tiesību aktu (skat. Pirmās instances tiesas 1993. gada 28. oktobra spriedumu lietā T-83/92 *Zunis Holding u.c./Komisija, Recueil*, II-1169. lpp., 30. punkts un tajā minētā judikatūra). Par tiesību aktiem vai lēmumiem, par kuriem var iesniegt prasību tos atcelt EKL 230. panta nozīmē, ir atzīstami tikai tie pasākumi, kam ir juridiski saistoša

iedarbība un kas var ietekmēt prasītāja intereses, konkrētā veidā grozot tiesisko situāciju, kādā viņš atrodas (Pirmās instances tiesas 2007. gada 27. novembra spriedums apvienotajās lietās T-3/00 un T-337/04 *Pitsiorlas*/Padome un ECB, Krājums, II-4779. lpp., 58. punkts).

- 33 Precīzāk, attiecībā uz tādiem aktiem vai lēmumiem, kuri tiek sagatavoti vairākās stadijās, akti, par kuriem varētu celt prasību atcelt tiesību aktu, var būt tikai tādi pasākumi, kuros ir skaidri pausta iestādes nostāja šīs procedūras beigās. No tā izriet, ka par sagatavojošiem pasākumiem vai par tādiem, kam ir tikai sagatavojošs raksturs, nevar celt prasību atcelt tiesību aktu (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM*/Komisija, *Recueil*, 2639. lpp., 10. punkts; Pirmās instances tiesas 2005. gada 21. novembra rīkojums lietā T-426/04 *Tramarin*/Komisija, Krājums, II-4765. lpp., 25. punkts, un 2008. gada 17. jūnija rīkojums lietā T-312/06 *FMC Chemical*/EFSA, Krājumā nav publicēts, 43. punkts).
- 34 Procedūra par piekļuvi Komisijas dokumentiem, ko reglamentē Regulas Nr. 1049/2001 6.–8. pants, kā arī Lēmuma 2001/937 pielikuma 2.–4. pants, norisinās divos posmos. Pirmajā posmā pieteikuma iesniedzējam ir jāvēršas Komisijā ar sākotnējo pieteikumu piekļūt dokumentiem. Principā Komisijai uz sākotnējo pieteikumu ir jāatbild piecpadsmit darbdienu laikā no minētā pieteikuma reģistrācijas. Otrajā posmā pilnīga vai daļēja noraidījuma gadījumā pieteikuma iesniedzējs piecpadsmit darbdienu laikā pēc Komisijas sākotnējās atbildes saņemšanas var iesniegt atkārtotu pieteikumu Komisijas ģenerālsekretāram, uz kuru tam principā ir jāatbild piecpadsmit darbdienu laikā no minētā pieteikuma reģistrācijas. Pilnīga vai daļēja noraidījuma gadījumā pieteikuma iesniedzējs var iesniegt prasību tiesā pret Komisiju vai iesniegt sūdzību Eiropas ombudam atkarībā no nosacījumiem, kas paredzēti attiecīgi EKL 230. un 195. pantā.
- 35 Atbilstoši judikatūrai no Lēmuma 2001/937 pielikuma 3. un 4. panta, kā arī Regulas Nr. 1049/2001 8. panta piemērošanas ir skaidrs, ka atbilde uz sākotnējo pieteikumu ir tikai pirmā paustā nostāja, kas dod pieteikuma iesniedzējam iespēju aicināt Komisijas ģenerālsekretāru atkārtoti pārskatīt konkrēto nostāju (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 6. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-391/03 un T-70/04 *Franchet* un *Byk*/Komisija, Krājums, II-2023. lpp., 47. punkts).

- 36 Tādējādi tikai Komisijas ģenerālsēkretāra veiktam pasākumam, kam piemīt lēmuma raksturs un kas pilnībā aizstāj iepriekš pausto nostāju, var būt juridiski saistoša iedarbība, kas varētu ietekmēt prasītājas intereses, un līdz ar to tikai par šādu pasākumu varētu iesniegt prasību atcelt tiesību aktu saskaņā ar EKL 230. pantu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Franchet* un *Byk/Komisija*, 47. un 48. punkts; šai nozīmē un pēc analogijas skat. arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Co-Frutta I*, 30. un 31. punkts). Līdz ar to atbilde uz sākotnējo pieteikumu nerada juridiski saistošas sekas un to nevar uzskatīt par apstrīdamu aktu.
- 37 No tā izriet, ka lietā T-355/04 celtā prasība ir jānoraida kā nepieņemama, ciktāl tā ir vērstā pret 2004. gada 28. aprīļa vēstuli.

Par netiešo lēmumu noraidīt atkārtoto pieteikumu

- 38 Attiecībā uz prasību atcelt netiešo lēmumu prasītāja pareizi uzskata, ka šāds lēmums ir pieņemts pēc atbildei paredzētā termiņa beigām. Prasītāja iesniedza atkārtoto pieteikumu 2004. gada 3. maijā, un Komisija to reģistrēja 2004. gada 4. maijā. Ar 2004. gada 27. maija vēstuli piecpadsmit dienu atbildes sniegšanas termiņu Komisija pagarināja par piecpadsmit dienām. Šis jaunais termiņš beidzās 2004. gada 18. jūnijā. Līdz ar to atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punktam Komisijas klusēšana pēc termiņa beigām ir jāuzskata par noraidošu atbildi, par kuru var celt prasību to atcelt.
- 39 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka intereses celt prasību neesamība ir absolūts šķērslis tiesas procesam, kuru Kopienas tiesas var izskatīt pēc pašu iniciatīvas (skat. Pirmās instances tiesas 2004. gada 28. septembra spriedumu lietā T-310/00 *MCI/Komisija*, Krājums, II-3253. lpp., 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 40 Tāpat jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība atcelt tiesību aktu, ko ir iesniegusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja prasītājam ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *MCI/Komisija*, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 41 Prasītāja interesei celt prasību, ņemot vērā prasības priekšmetu, ir jāpastāv prasības celšanas brīdī, pretējā gadījumā šāda prasība ir nepieņemama.
- 42 Tā kā Komisija nevar iesniegt pierādījumus, tostarp tā nevar uzrādīt prasītājas parakstu par 2004. gada 10. augusta vēstules saņemšanas dienu, jākonstatē, ka prasības celšanas brīdī lietā T-355/04 prasītājam bija interese celt prasību un ka šajā datumā prasība bija pieņemama.
- 43 Interesei celt prasību ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz un prasības rezultātam ir jābūt labvēligam lietas dalībniekam, kas cēlis šo prasību (Tiesas 2007. gada 7. jūnija spriedums lietā *C-362/05 P Wunenburger/Komisija*, Krājums, I-4333. lpp., 42. punkts; šajā nozīmē skat. arī Pirmās instances tiesas 2005. gada 17. oktobra spriedumu lietā T-28/02 *First Data u.c./Komisija*, Krājums, II-4119. lpp., 35.-38. punkts).
- 44 Ja prasītāja interese celt prasību zūd procesa laikā, Vispārējās tiesas nolēmums par lietas būtību nevarētu viņam radīt nekādu labumu (iepriekš minētais spriedums lietā *Wunenburger/Komisija*, 43. punkts).
- 45 Šajā lietā ir jāuzskata, ka lieta T-355/04 ir jāizbeidz daļā, kurā prasība ir vērsta pret netiešo lēmumu tiktāl, ciktāl prasītājam vairs nav intereses celt prasību pret šo lēmumu,

jo ir pieņemts 2004. gada 10. augusta lēmums, kuru tā lūdz atcelt lietā T-446/04. Pieņemot tiešu lēmumu 2004. gada 10. augustā, Komisija ir atsaukusi iepriekš pieņemto netiešo lēmumu.

⁴⁶ Iespējamā akta atcelšana netiešā lēmuma kļūdainas formas dēļ un 2004. gada 10. augusta lēmuma atcelšana kompetences neesamības dēļ nevar būt pamatā jaunam lēmumam, kurš būtībā ir identisks 2004. gada 10. augusta lēmumam (pēc analogijas skat. Tiesas 1983. gada 6. jūlija spriedumu lietā 117/81 *Gheist*/Komisija, *Recueil*, 2191. lpp., 7. punkts; Pirmās instances tiesas 1992. gada 18. decembra spriedumu lietā T-43/90 *Díaz García*/Parlaments, *Recueil*, II-2619. lpp., 54. punkts, un 2003. gada 3. decembra spriedumu lietā T-16/02 *Audi/ITSB (TDI)*, *Recueil*, II-5167. lpp., 97. un 98. punkts). Turklāt prasības pret netiešo lēmumu izskatīšanu nevar pamatot nedz ar mērķi novērst, ka norādītā nelikumība tiks atkārtota iepriekš minētā sprieduma lietā *Wunenburger*/Komisija 50. punkta nozīmē, nedz ar mērķi atvieglot iespējamo prasību par zaudējumu atlīdzību, jo šos mērķus var sasniegt, izskatot prasību lietā T-446/04.

⁴⁷ No visa iepriekš minētā izriet, ka tiesvedība par prasību lietā T-355/04 ir jāizbeidz.

2. Par lietas būtību

⁴⁸ Savas prasības pamatojumam lietā T-446/04, kas ir vērsta pret 2004. gada 10. augusta lēmumu, prasītāja būtībā norāda četrus pamatus. Pirmais pamats ir balstīts uz Komisijas kompetences neesamību 2004. gada 10. augusta lēmuma pieņemšanā, jo tā esot pārkāpusi Regulā Nr. 1049/2001 un Lēmumā 2001/937 noteiktos procesuālos termiņus. Otrais pamats ir balstīts uz to, ka Komisija ir pievienojusies konkrētu dalībvalstu nostājai, un uz 2004. gada 28. aprīļa vēstules pamatojuma pretrunīgumu, ar ko tika pārkāpti noteikumi par konsultēšanos ar trešām personām. Trešais pamats ir balstīts uz pamatojuma neesamību un izņēmuma, kurš attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā paredzēto komerciālo interešu aizsardzību, kļūdainu piemērošanu, kā arī uz to, ka daļējais atteikums par piekļuvi konkrētiem dokumentiem

ir kļūdaini un pretrunīgi. Ceturtais pamats ir balstīts uz to, ka netika pieņemts lēmums par iepriekš 14. punkta c) apakšpunktā minētajiem dokumentiem.

Par pirmo pamatu, kurš ir balstīts uz Komisijas kompetences neesamību 2004. gada 10. augusta lēmuma pieņemšanā un uz Regulā Nr. 1049/2001 un Lēmumā 2001/937 noteikto procesuālo termiņu pārkāpumu

Par pirmo daļu, kura attiecas uz to, ka Komisija nebija kompetenta pieņemt 2004. gada 10. augusta lēmumu

— Lietas dalībnieku argumenti

49 Prasītāja apgalvo, ka 2004. gada 10. augusta lēmums tika pieņemts, lai gan Komisija bija zaudējusi tiesības izskatīt atkārtoto pieteikumu. Prasītāja atsaucas uz Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punktu.

50 Tā kā prasītājas atkārtotais pieteikums tika iesniegts 2004. gada 3. maijā un tā kā Komisija ar 2004. gada 27. maija vēstuli pagarināja atbildes sniegšanas termiņu, šis termiņš esot beidzies 2004. gada 18. jūnijā. Prasītāja uzsver, ka Komisijas ģenerālsekretāra lēmuma datums ir 2004. gada 10. augusts, bet tā to saņēma tikai 2004. gada 30. augustā.

51 Prasītāja uzskata, ka gadījumā, kad normas Komisijas klusēšanai piešķir konkrētu noraidošu nozīmi, par kuru var celt prasību, šis netiešais noraidījums ir Komisijas galīgais lēmums un tas atņem Komisijai kompetenci turpināt pieteikuma izskatīšanu, un nav vajadzības, lai šis tiesību zaudējums būtu konkrēti paredzēts normā.

- 52 Prasītāja apstiprina, ka piekrišana Komisijas iespējai vienmēr pieņemt tiešu lēmumu pēc tam, kad tā ir pieņēmusi netiešu noraidošu lēmumu, ļautu Komisijai pārkāpt tiesiskajā regulējumā par piekļuvi dokumentiem noteiktos obligātos termiņus. Tas, pēc prasītājas domām, būtu acīmredzams tiesiskās drošības principa pārkāpums un liktu pilsoņiem celt divas prasības atcelt tiesību aktu — vienu pret netiešo lēmumu un otru pret tiešo lēmumu; šādā situācijā atrodas prasītāja.
- 53 Komisija apgalvo, ka procesuālo termiņu, kas ir paredzēti Regulā Nr. 1049/2001, mērķis ir tikai nodrošināt pēc iespējas ātrāku procesa norisi, kas ļautu pieprasītājam saprātīgā termiņā saņemt galīgo lēmumu par piekļuves pieteikumu. Ja termiņi būtu obligāti, tad neviens ar novēlošanos pieņemtais lēmums attiecībā uz atkārtotu pieteikumu nebūtu spēkā institūcijas nekompetences dēļ un tas būtu pat gadījumos, kad galu galā šī iestāde piešķir piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem.
- 54 Komisija precizē, ka iespējamo kaitējumu, ko rada termiņa pārkāpums, var ņemt vērā, lai novērtētu iestādes ārpuslīgumisko atbildību. Katrā ziņā termiņa pārkāpums nevar ietekmēt pieņemtā lēmuma spēkā esamību.

— Vispārējās tiesas vērtējums

- 55 Administratīvajā procesā Komisijā tai ir jāievēro Kopienu tiesībās paredzētās procesuālās garantijas (Pirmās instances tiesas 1998. gada 14. maija spriedums lietā T-348/94 *Enso Española*/Komisija, *Recueil*, II-1875. lpp., 56. punkts, un 2008. gada 18. jūnija spriedums lietā T-410/03 *Hoechst*/Komisija, *Recueil*, II-881. lpp., 128. punkts).

- 56 Pagarināmais piecpadsmit dienu termiņš, kurā iestādei ir jāatbild uz atkārtoto pieteikumu un kurš paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 1. un 2. punktā, ir obligāts. Tomēr šī termiņa beigšanās neatņem iestādei pilnvaras pieņemt lēmumu.
- 57 Ja likumdevējs būtu piešķīris šai iestādes klusēšanai tādas sekas, tad tas tiktu skaidri pieminēts šajā tiesiskajā regulējumā. Šajā sakarā Komisija pareizi atsaucas uz Padomes 1999. gada 28. jūnija Lēmuma, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību (OV L 184, 23. lpp.), 4. panta 3. un 4. punktu un 5. panta 6. punktu. Šādas normas iztrūkst Regulā Nr. 1049/2001.
- 58 Jomā par piekļuvi dokumentiem likumdevējs Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 1. un 2. punktā ir paredzējis sekas, kādas var būt iespējamai termiņa neievērošanai, šīs regulas 8. panta 3. punktā nosakot, ka gadījumā, ja iestāde neievēro termiņu, tad rodas tiesības celt prasību tiesā.
- 59 Šajos apstākļos sekas, kuras prasītāja vēlas piedēvēt Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 1. un 2. punktā paredzētā termiņa neievērošanai no Komisijas puses, ir jāuzskata par nesamērīgām. Neviens tiesību princips neizraisa administrācijas kompetences zaudēšanu, atbildot uz pieteikumu, pat ja tas notiek ārpus šajā sakarā noteiktā termiņa. Netiešā noraidošā lēmuma mehānisms tika ieviests, lai mazinātu risku, ka administrācija varētu izvēlēties neatbildēt uz pieteikumu par piekļuvi dokumentiem un izvairītos no jebkādas tiesas kontroles, nevis lai atzītu par nelikumīgu novēloti pieņemtu lēmumu. Tieši pretēji, administrācijai principā ir pienākums pat novēloti, bet sniegt pamatotu atbildi uz katru izskatīto pieteikumu. Šāds risinājums atbilst noraidošā netiešā lēmuma darbības mehānismam, kurš ir atļaut pieteikuma iesniedzējam apstrīdēt administrācijas bezdarbību, lai saņemtu tās pamatotu atbildi.

- 60 Pretēji prasītājas apgalvotajam šāda interpretācija neietekmē EKL 253. pantā izvirzīto mērķi aizsargāt pieteikuma iesniedzēju tiesības un neļauj Komisijai ignorēt Regulā Nr. 1049/2001 un Lēmumā 2001/937 noteiktos obligātos termiņus. Iespējamā zaudējuma, kuru izraisīja atbildes sniegšanas termiņa neievērošana, atlīdzināšanai var vērsties Vispārējā tiesā ar prasību par zaudējumu atlīdzināšanu.
- 61 Ņemot vērā šos apsvērumus, pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro daļu, kura ir balstīta uz Regulā Nr. 1049/2001 un Lēmumā 2001/937 noteikto procesuālo termiņu pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

- 62 Prasītāja uzskata, ka Komisija ir pārkāpusi procesuālos termiņus attiecībā uz piekļuvi dokumentiem.
- 63 Turklāt, Komisijas atbildes sniegšanas termiņa uz atkārtoto pieteikumu pagarināšana par piecpadsmit darba dienām tādēļ, ka ir jāsaņem konsultācija no trešās personas par konkrētiem dokumentiem, kuriem tiek lūgta piekļuve, par ko prasītājai tika paziņots 2004. gada 27. maijā, esot pretlikumīga.
- 64 Prasītāja uzskata, ka iespēja pagarināt termiņu par piecpadsmit darba dienām esot paredzēta tikai sarežģītiem vai apjomīgiem pieteikumiem saskaņā ar Lēmuma 2001/937

pielikuma 2. panta otro daļu. Šajā normā nav pieminēta iespēja pagarināt termiņu gadījumā, ja Komisijai jākonsultējas ar trešo personu attiecībā uz piekļuves pieteikumu.

65 Turklāt prasītāja atsauca uz Lēmuma 2001/937 pielikuma 5. panta 5. punktu, saskaņā ar kuru “dokumenta autors - trešā persona, ar ko ir notikušas konsultācijas, atbild termiņā, kas nav īsāks par piecām darbdienu, taču tai jāļauj Komisijai ievērot tās noteikumus par termiņiem atbildes sniegšanai”. Prasītāja uzskata, ka Komisijai ir pienākums sniegt atbildi, pat ja šis dokumentu autors atbild ar nokavēšanos. Turklāt Komisija ir atkārtoti konsultējusies ar attiecīgajām dalībvalstīm, pārkāpjot Kopienas tiesisko regulējumu par piekļuvi dokumentiem.

66 Savā atbildē uz repliku prasītāja uzsver, ka iepriekš minētajās normās norādīto termiņu ievērošana ir uzskatāma par Komisijas pienākumu.

67 Komisija neapstrīd, ka Regulā Nr. 1049/2001 un Lēmumā 2001/937 paredzētie termiņi ir obligāti, bet apgalvo, ka šo termiņu neievērošana izraisa tikai procesuālas, nevis materiālas sekas.

68 Attiecībā uz argumentu par Lēmuma 2001/937 pielikuma 5. panta 5. punkta pārkāpumu Komisija uzsver, ka konsultēšanās šajā gadījumā bija jo īpaši nozīmīga, ņemot vērā, ka trešās personas — dokumentu autori — bija dalībvalstis un ka Regula Nr. 1049/2001 tām piešķir īpašu attieksmi.

69 Tāpat Komisija, runājot par 2004. gada 10. augusta lēmuma likumību, uzsver, ka ģenerālsēkretārs nav veicis atkārtotu konsultēšanos ar dalībvalstīm pēc atkārtota

pieteikuma reģistrācijas. Nolūkā sagatavot atbildi uz šo pieteikumu, ģenerāļsekretariāta atbildīgo dienestu darbinieki vienkārši no jauna pārrunāja visus lietas materiālus, it īpaši ĢD “Lauksaimniecība” organizētās konsultācijas.

— Vispārējās tiesas vērtējums

- 70 Iestādei, kurai iesniegts lūgums par piekļuvi dalībvalsts izdotam dokumentam, un pēdējai minētai tad, kad šī iestāde šo lūgumu ir paziņojusi minētajai dalībvalstij, nekavējoties ir jāuzsāk lojāls dialogs par iespējamo Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzēto izņēmumu piemērošanu, tomēr ņemot vērā vajadzību ļaut minētajai iestādei paust savu nostāju šīs regulas 7. un 8. pantā paredzētajā termiņā, kādā tai ir uzlikts pienākums pieņemt lēmumu par šo piekļuves pieteikumu (Tiesas 2007. gada 18. decembra spriedums lietā C-64/05 P Zviedrija/Komisija, Krājums, I-11389. lpp.; turpmāk tekstā — “Tiesas spriedums *IFAW* lietā”, 86. punkts). Tātad Regulas Nr. 1049/2001 8. pantā noteikts Komisijas pienākums ievērot obligāto piecpadsmit darba dienu termiņu, kuru ir iespējams pagarināt, pat tad, ja notiek konsultēšanās ar trešajām personām.
- 71 Tomēr šajā normā paredzēto termiņu pārkāpums neizraisa automatisku ārpus termiņa pieņemtā lēmuma atcelšanu (pēc analogijas skat. Pirmās instances tiesas 2003. gada 3. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās T-44/01, T-119/01 un T-126/01 *Vieira* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1209. lpp., 167.–170. punkts). Lēmuma atcelšana tikai tādēļ, ka ir pārkāpts Regulā Nr. 1049/2001 un Lēmumā 2001/937 paredzētais termiņš, tikai izraisītu atkārtotu administratīvā procesa par piekļuvi dokumentiem uzsākšanu. Katrā ziņā iespējamā zaudējuma, kurš radies no Komisijas novēloti sniegtās atbildes, atlīdzināšanu var pieprasīt, ceļot prasību par zaudējumu atlīdzību.
- 72 Attiecībā uz atbildes termiņa pagarināšanas likumību Lēmuma 2001/937 pielikuma 2. panta otrajā daļā ir paredzēta iespēja pagarināt termiņu sarežģīta pieteikuma gadījumā. Pieprasīto dokumentu skaits un to autoru dažādība, kā tas ir šīs lietas faktiskajos apstākļos, ir vērā ņemami rādītāji, lai piekļuves pieteikumu atzītu par sarežģītu. Šajā sakarā Komisija ir paziņojusi prasītājam, ka ir jāpagarina termiņš atbilstoši

spēkā esošajam tiesiskajam regulējumam. Tātad arguments, ka termiņš atbildes sniegšanai ir pagarināts nelikumīgi, jānoraida.

73 Turklāt attiecībā uz argumentu par Komisijas atkārtotu konsultēšanos ar dalībvalstīm prasītāja nav iesniegusi nekādus pierādījumus par to, ka Komisija ir veikusi šādu konsultēšanos laika posmā no sākotnējā pieteikuma noraidīšanas līdz atkārtotā pieteikuma skaidrai noraidīšanai. Tādējādi šis arguments ir jānoraida.

74 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu, kurš ir balstīts uz to, ka Komisija nepamatoja savu piekrišanu konkrētu dalībvalstu nostājai un pārkāpa normas par konsultēšanos ar trešām personām

Par pirmo daļu, kas balstās uz to, ka Komisija nav pamatojusi savu piekrišanu konkrētu dalībvalstu nostājai

— Lietas dalībnieku argumenti

75 Prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar Lēmuma 2001/937 pielikuma 5. pantu, runājot par Komisijas rīcībā esošiem dokumentiem, kurus izdevusi trešā persona, Komisijai ir jāpārbauda, vai ir piemērojami Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētie izņēmumi. Komisijai bija jānorāda izvirzītie argumenti par piezīmēm, kuras iesniedza trešās personas, ar kurām tā konsultējās, un gadījumā, ja tā nepieņēma šīs piezīmes, jāizveido

atbilstoša kritika. Pēc prasītājas domām, dalībvalstis nevar tikai darīt zināmu savu atteikumu publiskot dokumentus, bet tām ir jāieņem skaidra nostāja par izņēmumiem, uz kuriem tās atsaucas.

- 76 Prasītāja lūdz Vispārējai tiesai, lai pārbaudītu dalībvalstu paziņojumu izmantojamību un atbilstošo Komisijas vērtējumu, pierādījumu savākšanas pasākumu ietvaros izdot rīkojumu Komisijai atbilstoši Vispārējās tiesas reglamenta 65. panta b) punktam iesniegt visas dalībvalstu sniegtās atbildes, uz kurām tā balsta savu lēmumu.
- 77 Komisija attiecībā uz tās piekrišanu vairākuma dalībvalstu izteiktajam atteikumam publiskot informāciju apstiprina, ka atbilstoši Pirmās instances tiesas spriedumam lietā *IFAW* (Pirmās instances 2004. gada 30. novembra spriedums lietā T-168/02 *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds*/Komisija, Krājums, II-4135. lpp., turpmāk tekstā — “Pirmās instances tiesas spriedums lietā *IFAW*”, 58. un 59. punkts) dalībvalsts nepiekrīšana, pat ja tā nav pamatota, “ir rīkojums iestādei neizsniegt attiecīgo dokumentu”.
- 78 Tādējādi Komisija uzskata, ka prasītājas iesniegtie lūgumi veikt pierādījumu savākšanu nav lietderīgi, jo dalībvalstu atteikumiem publiskot dokumentus nav nozīmes, ņemot vērā, ka tie nav pamatoti un ir saistoši Komisijai.

— Vispārējās tiesas vērtējums

- 79 Tiesas spriedumā lietā *IFAW* lēmums atteikt piekļuvi Komisijas rīcībā esošiem dokumentiem, kurš tika pieņemts, pamatojoties tikai uz dalībvalstu nepiekrīšanu dokumentu publiskošanai, tikai atcelts.

- 80 Kopienų likumdevėjs, priėmęs Regulu Nr. 1049/2001, atcėla lidz šim prevalėjušo autora normu. Šadā kontekstā ir jāatzīst, ka ar Regulas Nr. 1049/2001 mērķiem nav saderīga tāda Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta interpretācija, saskaņā ar kuru dalībvalsts var pieprasīt institūcijai nepublicēt šīs dalībvalsts izdoto dokumentu bez tās iepriekšējas piekrišanas, ar ko dalībvalstij tiek piešķirtas vispārīgas un beznosacījuma veto tiesības diskrecionāri un nenorādot pamatojumu iebilst pret jebkāda iestādes rīcībā esoša dokumenta izsniegšanu tikai tadēļ, ka šo dokumentu ir izdevusi attiecīgā dalībvalsts (Tiesas spriedums lietā *IFAW*, 58. punkts).
- 81 Iestāde dalībvalsts iebildumus pret tās izdota dokumenta izsniegšanu var neņemt vērā, ja izvirzītais iebildums nav nekādi pamatots vai ja sniegtajā pamatojumā nav atsauces uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem. Ja, neraugoties uz skaidru iestādes lūgumu attiecīgajai dalībvalstij, pēdējā tomēr nesniedz nekādu pamatojumu, minētajai iestādei, ja tā savukārt uzskata, ka nav piemērojams neviens no minētās regulas 4. panta 1.–3. punktā uzskaitītajiem izņēmumiem, ir jāsniedz piekļuve minētajam dokumentam (Tiesas spriedums lietā *IFAW*, 88. punkts).
- 82 Līdz ar to, ja vienas vai vairāku dalībvalstu nepieņemšana dokumenta publicēšanai neatbilst šai prasībai sniegt pamatojumu, Komisija neatkarīgi var uzskatīt, ka viens vai vairāki Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētie izņēmumi attiecas uz dokumentiem, par kuriem ir iesniegtas piekļuves pieteikums.
- 83 Šajā lietā, kaut arī Komisija patiešām ir atsaukusies uz konkrētu dalībvalstu atteikumu publicēt konkrētus pieprasītos dokumentus, tomēr tā savukārt ir pamatojusies uz izņēmumu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā, lai atteiktu publicēt dokumentus, kā tas ir norādīts 2004. gada 10. augusta lēmuma 4. punktā. Līdz ar to Komisijas iespējamā pamatojuma nesniegšana par konkrētu dalībvalstu nostājas ieņemšanu, atsakot dokumentu publicēšanu, nevar būt pamatā 2004. gada 10. augusta lēmuma atcelšanai.

84 Līdz ar to daļa, kas ir balstīta uz to, ka Komisija nav pamatojusi konkrētu dalībvalstu nostājas ieņemšanu, ir jānoraida.

Par otru daļu, kas ir balstīta uz normu par konsultēšanos ar trešām personām pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

85 Prasītāja uzskata, ka ĢD “Lauksaimniecība” ģenerāldirektors 2004. gada 28. aprīļa vēstulē minētajā lēmumā pēc atbildes termiņa pagarināšanas, jo esot bijis jākonsultējas ar dalībvalstīm, un pēc piekļuves atteikuma pamatošanas ar skaidru vairāku dalībvalstu nepieņemšanu ir norādījis, ka atbilde katrā ziņā būtu bijusi negatīva, jo pieprasītie dokumenti ir tādi, kuriem nevar sniegt piekļuvi, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā minēto izņēmumu. Prasītāja norāda, ka, ja Komisija jau no paša procedūras sākuma bija pārliecināta, ka tā nevar sniegt piekļuvi šiem dokumentiem saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā minēto izņēmumu, tai nebija jākonsultējas ar dalībvalstīm.

86 Prasītāja atsauca uz Pirmās instances tiesas sprieduma lietā *IFAW* 56. punktu, kurā ir noteikts, ka “Komisijas pienākums apspriesties ar attiecīgajām trešām personām saskaņā ar Regulas 4. panta 4. punktu neietekmē tās tiesības izlemt, vai ir piemērojams kāds no Regulas 4. panta 1. un 2. punktā paredzētajiem izņēmumiem”, lai secinātu, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punkts aizliedz konsultēties ar trešām personām, ja ir skaidrs, vai dokumentu drīkst vai nedrīkst izpaust.

87 Komisija precizē, ka apstrīdētajā lēmumā ir skaidri norādīts, ka piekļuves atteikums izriet no diviem kumulatīviem iemesliem, proti, dalībvalstu nepieņemšanas un katrā ziņā izņēmuma saistībā ar uzņēmēju komerciālo interešu aizsardzību.

- 88 Komisija apgalvo, ka normas, kuras regulē konsultācijas ar trešām personām, nav piemērotas nepareizi. Tā norāda, ka Vispārējā tiesa vairākas reizes ir norādījusi, ka pret dalībvalstīm ir īpaša attieksme saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 ieviesto režīmu, jo saskaņā ar tās 4. panta 5. punktu Kopienu iestādēm ir pienākums nublicot dokumentus, kurus tās saņēmušas no dalībvalstīm, ja nav saņemta to iepriekšēja atļauja. Komisija uzskata, ka tai nevar pārmest konsultēšanos ar dalībvalstīm — to dokumentu autorēm, kuriem prasītāja vēlas piekļūt, neskatoties uz to, ka tā savukārt uzskata, ka viņas pienākums ir neizpaust šos dokumentus saskaņā ar izņēmumu, kurš attiecas uz tradicionālo uzņēmēju komerciālo interešu aizsardzību.
- 89 Komisija apstiprina, ka, pat ja būtu jāuzskata, ka konsultēšanās ar dalībvalstīm bija nelikumīga, tas nevar būt pietiekams iemesls, lai padarītu par spēkā neesošu piekļuves atteikumu, ja šis atteikums ir pilnībā pamatots, ņemot vērā citu izņēmumu saistībā ar uzņēmēju komerciālo interešu aizsardzību.

— Vispārējās tiesas vērtējums

- 90 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka Komisija var apvienot konsultēšanos ar dalībvalstīm un atsauci uz vienu no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā minētajiem izņēmumiem (Pirmās instances tiesas 1997. gada 5. marta spriedums lietā T-105/95 *WWF UK*/Komisija, *Recueil*, II-313. lpp., 61. punkts; 1998. gada 17. jūnija spriedums lietā T-174/95 *Svenska Journalistförbundet/Padome*, *Recueil*, II-2289. lpp., 114. punkts, un

2000. gada 13. septembra spriedums lietā T-20/99 *Denkavit Nederland/Komisija, Recueil*, II-3011. lpp., 40. punkts).

⁹¹ Tiesa savā spriedumā lietā *IFAW* uzskatīja, ka pat tad, ja dalībvalstis iebilst pret dokumenta publiskošanu, Komisijai pēc savas iniciatīvas ir jāatsaucas uz vienu no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem, lai noraidītu piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem (Tiesas spriedums lietā *IFAW*, 68. un 99. punkts).

⁹² Pat pieņemot, ka Komisijas konsultēšanās ar dalībvalstīm bijusi nelikumīga, šis apstāklis ir nenozīmīgs, runājot par to, vai atsauce uz izņēmumu saistībā ar trešo personu komerciālo interešu aizsardzību ir pamatota, kas turklāt ir trešā pamata priekšmets.

⁹³ Līdz ar to nav iespējams uzskatīt abus Komisijas norādītos pamatojumus par pretrunīgiem un šī pamata otrā daļa ir jāuzskata par nepamatotu.

⁹⁴ Līdz ar to šis pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu, kas ir balstīts uz pamatojuma neesamību un nepareizu izņēmuma saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā minēto komerciālo interešu aizsardzību piemērošanu, kā arī uz nepareizu un pretrunīgu daļējas piekļuves atteikumu konkrētiem dokumentiem

Par pirmo daļu, kas ir balstīta uz pamatojuma neesamību, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo ievilkumu

— Lietas dalībnieku argumenti

- 95 Prasītāja norāda, ka apstrīdētais lēmums tikai pārfrāzē Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktu, nepaskaidrojot iemeslu, kādēļ Komisija uzskata, ka pieprasīto dokumentu publicēšana varētu kaitēt attiecīgo uzņēmēju komerciālām interesēm. Prasītāja apgalvo, ka tas ir Lēmuma 2001/937 pielikuma 2. panta ceturrtās daļas pārkāpums un, vispārīgāk, EKL 253. pantā noteiktā pienākuma sniegt pamatojumu pārkāpums.
- 96 Prasītāja, atsaucoties uz Tiesas un Vispārējās tiesas judikatūru, apgalvo, ka EKL 253. pantā pieprasītais pamatojums ir jāpiemēro atkarībā no konkrētā akta rakstura un tam skaidri un nepārprotami jāietver iestādes argumentācija, lai ieinteresētajām personām ļautu uzzināt pieņemtā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai — īstenot savu kontroli. No tā prasītāja secina, ka Komisijai ir analītiskā veidā jānorāda iemesli, kuru dēļ tā uzskata, ka izņēmums saistībā ar komerciālo interešu aizsardzību ir piemērojams un ka tā nevar atsaukties uz izņēmumu, to nepamatojot. Prasītāja uzskata, ka judikatūrā ir noteikts Komisijas pienākums vismaz katrai pieprasīto dokumentu kategorijai norādīt īpašus iemeslus, kuri ļautu lēmuma, ar kuru piekļuvi noraida, adresātam izvērtēt tā pamatotību.

97 Komisija apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā ir skaidri minēts atteikuma iemesls, norādot, ka šo dokumentu publicēšana varētu "kaitēt uzņēmēju komerciālām interesēm, jo ar tiem publiskotu katram uzņēmējam piešķiro atskaites daudzumu, kā arī katra uzņēmēja faktiski importēto daudzumu", taču nebūtu iespējams identificēt sabiedrības intereses saistībā ar minēto dokumentu izpaušanu.

98 Komisija apgalvo, ka katra uzņēmēja importēto banānu daudzums ļauj noteikt katra uzņēmēja faktisko darbības apmēru un paredzēt to darbības attīstību. Šāda veida datus Komisija uzskata par saistītiem ar uzņēmumu komerciālajām attiecībām, un tie nav publiski. Komisija uzskata, ka prasītāja, kura profesionāli darbojas banānu tirgū, saprātīgi domājot, nevar nezināt iemeslu, kura dēļ tā piemin attiecīgo uzņēmēju komerciālos zaudējumus. Komisija kā pierādījumu norāda, ka prasītāja būtībā ir sniegusi plašus argumentus, apgalvojot, ka šis izņēmums ir nepareizi piemērots.

— Vispārējās tiesas vērtējums

99 Atbilstoši pastāvīgai judikatūrai EKL 253. pantā pieprasītais pamatojums ir jāpiemēro atkarībā no konkrētā akta rakstura, un tajā skaidri un nepārprotami jānorāda iestādes — akta autores — argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām uzzināt pieņemtā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai — īstenot savu kontroli (Pirmās instances tiesas 2008. gada 30. janvāra spriedums lietā T-380/04 *Terezakis*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 70. punkts).

100 Netiek pieprasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie elementi, ciktāl jautājums par to, vai akta pamatojums atbilst EKL 253. panta prasībām, ir jānovērtē, ne tikai ņemot vērā tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību

normas, kas regulē attiecīgo jomu (skat. Tiesas 2003. gada 6. marta spriedumu lietā C-41/00 P *Interporc/Komisija*, *Recueil*, I-2125. lpp., 55. punkts un tajā minētā judikatūra, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Terezakis/Komisija*, 70. punkts).

- 101 Attiecībā uz pieteikumu par piekļuvi dokumentiem — ja attiecīgā iestāde šādu piekļuvi atsaka, tai katrā konkrētajā gadījumā, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju, ir jāpierāda, ka Regulā Nr. 1049/2001 uzskaitītie izņēmumi patiešām attiecas uz dokumentiem, kuriem tiek lūgta piekļuve. Tomēr var nebūt iespējams norādīt iemeslus, kas attaisno slepenību attiecībā uz katru dokumentu, neizpaužot šī dokumenta saturu un attiecīgi neatņemot izņēmumam tā pamatmērķi (iepriekš minētais spriedums lietā *Terezakis/Komisija*, 71. punkts).
- 102 Šajā lietā Komisija ir skaidri norādījusi, ka neatkarīgi no dalībvalstu nostājas izņēmums, ar kuru Komisija pamatoja savu atteikumu, ir minēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā. Šī prakse ir atbilstoša Tiesas spriedumam lietā *IFAW* (68. un 99. punkts).
- 103 Turklāt, kā pareizi norāda prasītāja, Komisija faktiski pieņēma kodolīgu pamatojumu, kas ir līdzīgs Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā ievilkuma tekstam.
- 104 Tomēr 2004. gada 10. augusta lēmums, kas tika pieņemts, atbildot uz atkārtoto pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, ir piecu lappušu dokuments, kurš ietver skaidru analīzi. Šī lēmuma 4. punktā Komisija apgalvo, ka tā pastāvīgi savā lēmumu pieņemšanas praksē ir uzskatījusi, ka atskaites daudzums un faktiskais uzņēmēju importētais daudzums ir nepublicojami dati, jo to publicošana varētu radīt kaitējumu šo uzņēmēju komerciālajām interesēm. Komisija precizē, ka līdz ar to šī ir informācija, uz kuru attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmais ievilkums. Šī paša lēmuma 5. punktā Komisija paskaidro, ka tā vēlas apstiprināt savu analīzi, konsultējoties ar dalībvalstīm — minēto dokumentu autorēm. Tā kā to vairākums apstiprināja Komisijas analīzi attiecībā uz kaitējuma radīšanas risku attiecīgo uzņēmēju komerciālajām interesēm, tā atteica piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem, kurus tā ir saņēmusi no tām dalībvalstīm, kas nepiekrita publicēšanai, saskaņā ar Regulas

Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu. Turklāt Komisija 2004. gada 10. augusta lēmuma 7. punktā uzskatīja, ka prasītājas interese piekļūt pieprasītajiem dokumentiem nav uzskatāma par prioritārām sabiedrības interesēm.

105 Tā kā no 2004. gada 10. augusta lēmuma ir iespējams skaidri secināt Komisijas argumentāciju, būtu pārmērīgi prasīt katra vērtējuma, uz kura ir balstīta šī argumentācija, īpašu pamatojumu. Turklāt ir jānorāda, ka konkrētus datus nevar publicēt, neapdraudot citu uzņēmēju komerciālo interešu veiksmīgu aizsardzību (pēc analogijas skat. Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-341/06 P un C-342/06 P *Chronopost un La Poste/UFEX u.c.*, Krājums, I-4777. lpp., 108. un 109. punkts).

106 Prasītāja, tradicionāls uzņēmējs banānu importa tirgū Kopienā, lūdza sniegt piekļuvi precīziem dokumentiem par tās konkurentu importa darījumiem. Kā izriet no uzņēmēju saraksta, kuram Komisija ir piešķirusi piekļuvi par 1999. un 2000. gadu, prasītāja lūdz izpaust datus par 622 konkurējošu uzņēmumu, kas ir reģistrēti piecpadsmit dalībvalstīs, importu. Komisija 2004. gada 10. augusta lēmuma 4. punktā ir norādījusi, ka šo dokumentu izpaušana varētu “radīt kaitējumu uzņēmēju komerciālajām interesēm, jo tajos tiek publicēts piešķirtais atskaites daudzums, kā arī katra uzņēmēja faktiski importētais apjoms”. Ir acīmredzams, ka importētais daudzums ir to uzņēmumu, kuri darbojas banānu importa tirgū, darbības būtība.

107 No tā izriet, ka prasītāja bija pilnībā spējīga saprast tai norādītos atteikuma iemeslus un Vispārējā tiesa varēja īstenot savu kontroli. Līdz ar to 2004. gada 10. augusta lēmumā nav pārkāpts pienākums norādīt pamatojumu.

108 Tādējādi trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro daļu, kas attiecas uz kļūdainu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā minētā izņēmuma piemērošanu

— Lietas dalībnieku argumenti

- 109 Prasītāja apgalvo, ka nosacījumi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā ievilkuma piemērošanai nav izpildīti.
- 110 Tā uzsver, ka vispārējais princips piešķirt sabiedrībai visplašāko iespējamo piekļuvi Komisijas rīcībā esošiem dokumentiem, kas ir atzīts Pirmās instances tiesas judikatūrā, noteic, ka jebkurš izņēmums tiek interpretēts šauri.
- 111 Prasītāja uzskata, ka banānu nozarē Komisijai nav tradicionālas kontroles iestādes lomas konkurences aizsargāšanā, bet patiesībā tā pati — kontrolējot un salīdzinot dalībvalstu iesniegtos datus — nosaka to tirgus daļu, kas pienākas katram uzņēmējam. Tādējādi [šajā nozarē] Komisijai būtu jānodrošina lielāka pārskatāmība nekā citās nozarēs.
- 112 Prasītāja uzskata, ka pieprasīto dokumentu izpaušana nevar radīt kaitējumu citu uzņēmēju komerciālajām interesēm, jo banānu tirdzniecības nozare ir stingri reglamentēta tirgus Kopienas banānu tirgus kopīgās organizācijas ietvaros, līdz ar to citi uzņēmēji nevar atsaukties uz jebkāda veida kaitējumu saistībā ar komerciālu datu slepenību.

- 113 Prasītāja apgalvo, ka pieprasītās informācijas uzzināšana nevar būt nepamatota konkurences priekšrocība, tā vienkārši ļauj saņemt nepieciešamo informāciju savu interešu aizsardzībai.
- 114 Turklāt tā norāda, ka publiskošanas izņēmums ir ierobežots, ņemot vērā, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktā ir noteikts, ka “izņēmumi, kas noteikti 1. līdz 3. punktā, ir spēkā tik ilgi, kamēr šāda aizsardzība ir pamatota, ņemot vērā dokumenta saturu”. Tādējādi prasītāja norāda, ka tā nevarētu gūt konkurences priekšrocību no šiem dokumentiem, jo tie attiecas uz laika posmu četrus līdz desmit gadus pirms tās pieprasījuma iesniegšanas.
- 115 Prasītāja turklāt atsaucas uz prioritārām sabiedrības interesēm Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta izpratnē, lai pamatotu dokumentu izpaušanu, uz kuriem citādāk attiektos izņēmums. Šīs intereses attiecas uz to, cik svarīgi atklāt konkurentu izdarīto ļaunprātīgo izmantošanu, lai nodrošinātu labu banānu tirgus kopīgās organizācijas funkcionēšanu.
- 116 Tā uzskata, ka izņēmums, ar kuru ir pamatots Komisijas atteikums, nav izmantojams: vienīgais uzņēmējs, kuram ir radies kaitējums, ir prasītāja, kura, tā kā tai nav iespējas piekļūt pieprasītajiem dokumentiem, nevar pierādīt iespējamo krāpšanu banānu importa jomā.
- 117 Komisija apgalvo, ka prasītājas pieprasītā informācija ir tieši saistīta ar katra uzņēmēja darbību un tādējādi neapstrīdami uz to attiecas komerciālo interešu jēdziens, kurš minēts regulas 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā. Tas, ka darbība notiek tarifu kvotu ietvaros, neizslēdz, ka informācijas izpaušana par katra uzņēmēja komercdarbību var tiem radīt zaudējumus.

- 118 Komisija apgalvo, ka tās loma ir tikai noteikt pielāgošanas koeficientu, kas piemērojams visiem tiem atskaites daudzumiem, kurus dalībvalstis nosaka, ja minēto daudzumu summa pārsniedz kopējo pieejamo daudzumu tarifu kvotu ietvaros. Līdz ar to tai nevar būt neviena īpaša pienākuma.
- 119 Komisija apgalvo, ka nebija vajadzības sniegt īpašu pamatojumu katrai to dokumentu, kuriem tiek prasīta piekļuve, kategorijai, ņemot vērā, ka atteikuma iemesli neatšķirās.
- 120 Turklāt Komisija uzskata, ka pieprasīto dokumentu vecums nekādā veidā neietekmē īpašo jutīgumu, kāds piemīt aizsargātajām komerciālajām interesēm, un kā piemēru min Kopienas vēsturisko arhīvu aizsardzību, kas var būt ilgāka par 30 gadiem. Tā piebilst, ka dati no 1994. gada līdz 1996. gadam bija pamatā atskaites daudzuma noteikšanai tradicionālajiem uzņēmējiem pašreiz spēkā esošā banānu importa režīma ietvaros un ka dati par 1999. un 2000. gadu ir pārāk jauni, lai tos neaizsargātu.
- 121 Komisija norāda, ka prasīto dokumentu publiskošanu nav iespējams uzskatīt par sabiedrības interesēm. Tā uzsver, ka prasītāja var brīvi pieteikties kā civilprasītāja kriminālprocesā, kas ir uzsākts par iespējamo krāpšanu, un precizē, ka tiesas procesa ietvaros tā izsniegs kompetentajām iestādēm visus pieprasītos dokumentus.

— Vispārējās tiesas vērtējums

- 122 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru izņēmumi no piekļuves dokumentiem ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri — tādā veidā, lai neradītu vispārējā principa, saskaņā ar kuru sabiedrībai ir jāsaņem visplašākā iespējamā piekļuve institūciju rīcībā esošajiem dokumentiem, nepiemērojamību (Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-39/05 P un C-52/05 P Zviedrijas Karaliste un *Maurizio Turco*/Padome, Krājums, I-4723. lpp., 36. punkts; pēc analogijas skat. arī Pirmās instances tiesas 2001. gada 11. decembra spriedumu lietā T-191/99 *Petrie u.c./Komisija, Recueil*, II-3677. lpp., 66. punkts).
- 123 Turklāt pārbaudei, kas ir jāveic, lai izskatītu pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, ir jābūt konkrētai. Tikai ar to, ka dokuments ir saistīts ar interesēm, kuras aizsargā izņēmums, nepietiek, lai attaisnotu šī izņēmuma piemērošanu (šajā nozīmē pēc analogijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Denkavit Nederland/Komisija*, 45. punkts). Šāda piemērošana principā var būt pamatota tikai gadījumā, ja iestāde iepriekš ir izvērtējusi, pirmkārt, vai piekļuve dokumentam konkrēti un tieši apdraud aizsargātās intereses un, otrkārt, vai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. un 3. punktā paredzētajos apstākļos nepastāv prioritāras sabiedrības intereses, kas pamato pieprasīto dokumentu publiskošanu.
- 124 Ir nepieciešama arī konkrēta un individuāla katra dokumenta pārbaude, jo pat gadījumā, ja ir skaidrs, ka piekļuves pieteikums ir saistīts ar dokumentiem, uz kuriem attiecas izņēmums, tikai veicot šādu pārbaudi, iestādes var novērtēt iespēju pieprasītajam piešķirt daļēju piekļuvi atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktam. Piemērojot Uzvedības kodeksu saistībā ar publisku piekļuvi Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 1993, L 340, 41. lpp.), Vispārējā tiesa kā nepietiekamu jau ir noraidījusi dokumentu novērtējumu, kas īstenots, drīzāk ņemot vērā kategorijas, nevis veicot salīdzinājumu ar konkrētiem šajos dokumentos iekļautiem informācijas elementiem. Pārbaudei, kura ir jāveic iestādei, būtu jāļauj tai konkrēti novērtēt, vai norādītais izņēmums faktiski attiecas uz visu minētajos dokumentos iekļauto informāciju (Pirmās instances tiesas 2000. gada 12. oktobra spriedums lietā T-123/99 lietā *JT's Corporation/Komisija, Recueil*, II-3269. lpp., 46. punkts; 2005. gada 13. aprīļa spriedums lietā T-2/03 *Verein für Konsumenteninformation/Komisija*, Krājums, II-1121. lpp., 73. punkts, un iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Franchet un Byk/Komisija*, 117. punkts).

- 125 Ņemot vērā šos principus, jāpārbauda Komisijas veiktā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta piemērošana, atsakot piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem.
- 126 Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo ievilkumu iestādes atsaka piekļuvi dokumentam gadījumā, ja tā izpaušana varētu kaitēt konkrētas fiziskas vai juridiskas personas komerciālajām interesēm, ja vien prioritāras sabiedrības intereses nepamato minētā dokumenta izpaušanu.
- 127 Šajā gadījumā Komisija ir atsaukusies uz izņēmumu saistībā ar kaitējumu uzņēmēja komerciālajām interesēm, lai atteiktu piekļuvi sarakstam, kurā attiecībā uz katru uzņēmēju ir iekļautas norādes par to importēto banānu daudzumu laika posmā no 1994. līdz 1996. gadam un par pagaidu atskaites daudzumu, kas ir piešķirts katram uzņēmējam par 1999. un 2000. gadu, 2004. gada 10. augusta lēmuma 3. punkta pēdējā rindkopā uzsverot, ka Regulas Nr. 1049/2001 nozīmē tradicionālo uzņēmēju saraksts par 1998. gadu nepastāv.
- 128 Pirmkārt, jākonstatē, ka šie dokumenti ietver slepenu informāciju par banānu importētājām sabiedrībām un to komercdarbību, un tādēļ tie ir jāuzskata par tādiem, kuriem ir piemērojams Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā ievilkuma izņēmums.
- 129 Otrkārt, runājot par jautājumu, vai Komisija ir pārbaudījusi, ka šo dokumentu izpaušana konkrēti un faktiski rada kaitējumu aizsargātajām interesēm, ko prasītāja apstrīd, norādot uz 2004. gada 10. augusta lēmumā sniegtā pamatojuma vispārīgumu, ir jāatgādina, ka Komisija minētā lēmuma 4. punktā ir norādījusi, ka šo dokumentu izpaušana varēja "radīt kaitējumu uzņēmēju komerciālajām interesēm, jo ar to tiek publiskots piešķirtais atskaites daudzums, kā arī katra uzņēmēja faktiski importētais daudzums".

- 130 Komisija principā var pamatoties uz vispārējiem pieņēmumiem, kas attiecas uz noteiktām dokumentu kategorijām, jo līdzīgi vispārīgi apsvērumi var attiekties uz tāda paša rakstura dokumentu publiskošanas pieteikumiem. Tomēr tai katrā gadījumā ir jāizvērtē, vai vispārīgie apsvērumi, kas parasti attiecas uz noteiktu dokumenta veidu, patiešām attiecas uz konkrēto dokumentu, kuru lūdz publiskot (pēc analogijas skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Zviedrijas Karaliste un Maurizio Turco*/Komisija, 50. punkts).
- 131 Šajā lietā minētie dokumenti attiecas uz diviem konkrētiem banānu kopīgā tirgus organizācijas elementiem: importēto banānu daudzumu un to daudzumu, kura imports ir atļauts katram tradicionālajam uzņēmējam. Šīs norādes ļauj noteikt banānu importētāju uzņēmumu komercdarbību Kopienā. Ir grūti iedomāties, kā Komisija varēja veikt konkrētu un individuālu katra dokumenta pārbaudi, neprezentējot minētos daudzumus skaitļos. Turklāt jāuzsver, ka no to uzņēmēju saraksta par 1999. un 2000. gadu, kuriem Komisija piešķīra piekļuvi, prasītāja lūdza publiskot datus, kuri attiecas uz piecpadsmit dalībvalstīs reģistrētu 622 konkurentu uzņēmumu importu. Katra no šiem skaitļiem konkrēta un individuāla pārbaude vai pat katras dalībvalsts iesniegtā saraksta pārbaude neļautu norādīt iemeslus, kas ir katra dokumenta slepenības ievērošanas pamatā, neizpaužot tā saturu, un tā atņem izņēmumam pamatmērķi (pēc analogijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *WWF UK*/Komisija, 65. punkts).
- 132 Attiecībā uz prasītājas argumentu, ka pieprasīto dokumentu izpaušana nevar radīt kaitējumu citu uzņēmēju komerciālajām interesēm, jo banānu tirdzniecības joma nav brīvai konkurencei atvērts tirgus, ir jākonstatē, ka šāda argumentācija izslēdz no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā ievilkuma piemērošanas jomas jebkuru dokumentu, kas attiecas uz tirgus kopīgo organizāciju. Turklāt pat tirgus kopīgas organizācijas ietvaros pagaidu atskaites daudzuma un tā faktiskās izmantošanas izpaušana var radīt kaitējumu attiecīgo uzņēmumu komerciālajām interesēm, jo šie dati ļauj novērtēt gan maksimālo teorētisko daudzumu, gan faktisko uzņēmēju darbības daudzumu un to konkurētspējas stāvokli, kā arī to tirdzniecības stratēģijas panākumus.

133 Turklāt jāpārbauda, vai šis risks ir jālīdzsvaro, kā to apgalvo prasītāja, ar sabiedrības prioritārām interesēm (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās Zviedrijas Karaliste un *Maurizio Turco*/Komisija, 67. punkts, un 2009. gada 11. marta spriedumu lietā T-166/05 *Borax*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 51. punkts; skat. arī iepriekš 124. punktu). Pieteikuma par piekļuvi dokumentiem mērķis ir pārbaudīt, vai prasītājas konkurenti piekopj krāpniecisku praksi. Tādējādi prasītāja citu mērķu starpā aizsargā arī savas komerciālās intereses. Prasītājas komerciālās intereses nav iespējams kvalificēt par “sabiedrības prioritārām interesēm”, kas ir pārākas par tradicionālo uzņēmēju komerciālo interešu aizsardzību — mērķi, kāds ir atteikumam piekļūt daļai no pieprasītajiem dokumentiem. Turklāt sabiedrības interešu īstenošana, identificējot krāpšanu, lai nodrošinātu labu banānu tirgus funkcionēšanu, ir valsts publisko iestāžu un kompetento Kopienas iestāžu, nevis uzņēmēju pienākums, vajadzības gadījumā to darot pēc uzņēmēja iesniegta pieteikuma.

134 Turklāt prasītāja atsauca uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktu un uzskata, ka dati par importēto daudzumu laika posmā no 1994. līdz 1996. gadam un no 1998. līdz 2000. gadam nebūtu jāaizsargā.

135 Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktā ir noteikts:

“Izņēmumi, kas noteikti 1. līdz 3. punktā, ir spēkā tik ilgi, kamēr šāda aizsardzība ir pamatota, ņemot vērā dokumenta saturu. Izņēmumi var būt spēkā ne ilgāk kā 30 gadus. Ja dokumentiem ir piemērojami izņēmumi, kas skar privāto dzīvi vai komerciālās intereses, kā arī ja tie ir slepeni dokumenti, izņēmumus vajadzības gadījumā drīkst piemērot arī pēc šā termiņa.”

136 No šī noteikuma izriet, ka dokumenti, kuru izpaušana varētu radīt kaitējumu komerciālajām interesēm, tiek īpaši aizsargāti, jo piekļuvi tiem var aizliegt uz ilgāku laika posmu nekā trīsdesmit gadi. Tomēr šāda aizsardzība katrā ziņā ir jāpamato, ņemot vērā šo dokumentu saturu.

137 Dokumenti, kuriem tiek lūgta piekļuve, ir par importēšanas komercdarbību, jo tajos ir norādītas šo uzņēmumu tirgus daļas, komercstratēģija un tirdzniecības politika. Tādējādi šo dokumentu saturs pamato aizsardzības termiņu.

138 Jākonstatē, ka no Regulas Nr. 2362/98 3. un 4. panta un Komisijas 2000. gada 1. februāra Regulas (EK) Nr. 250/2000, kas attiecas uz banānu importu atbilstoši tarifu kvotai un tradicionālo ĀKK banānu ieviešanas kārtībai un ar ko nosaka paredzamos daudzumus 2000. gada otrajam ceturksnim (OV L 26, 6. lpp.), 1. panta izriet, ka tradicionālo uzņēmēju veiktais imports laikā no 1994. līdz 1996. gadam ir bijis pamatā atskaites daudzuma noteikšanai par 1999. un 2000. gadu. Līdz ar to pat 1994. gadā īstenotajam importam bija tieša ietekme uz 2000. gada atskaites daudzumu.

139 Datums, kurš jāņem vērā, lai pārbaudītu Komisijas lēmuma likumību, ir tā pieņemšanas datums. 2004. gada 10. augustā Komisija veica pārbaudi par pēdējo četru gadu dokumentiem. Šajā nozīmē četru gadu periods ir jāuzskata par periodu, kurā šo komerciālo interešu aizsardzība ir pamatota, jo 1994. gada skaitļi ietekmē 2000. gada skaitļus un piekļuves atteikumu 2004. gadā.

140 Tādējādi Komisijas veiktā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzētā izņēmuma piemērošana ir jāuzskata par pamatotu.

141 Līdz ar to trešā pamata otrā daļa ir jānoraida.

Par trešo daļu, kas balstās uz daļējas piekļuves konkrētiem dokumentiem atteikuma kļūdaino un pretrunīgo raksturu

— Lietas dalībnieku argumenti

- 142 Prasītāja apgalvo, ka 2004. gada 10. augusta lēmums ir pretlikumīgs arī no samērīguma principa viedokļa, saskaņā ar kuru iestādēm ir pienākums pieprasītajiem dokumentiem nodrošināt daļēju piekļuvi, ja pilnīga piekļuve nav iespējama.
- 143 Tā atsaucas arī uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. pantu, kurā skaidri ir paredzēts, ka, ja viens vai vairāki izņēmumi attiecas tikai uz daļu no pieprasītā dokumenta, citas dokumenta daļas tiek publiskotas. Tā uzskata, ka šis daļējas piekļuves princips ir piemērojams arī gadījumā, kad pieteikums attiecas uz vairākiem dokumentiem.
- 144 Prasītāja no tā secina, ka Komisijai katrā ziņā tai bija jāpiešķir piekļuve dokumentiem, kuri ir saņemti no dalībvalstīm, kas nav iebildušas pret šo pieprasīto dokumentu publiskošanu, proti, Austrijas Republikas, Grieķijas Republikas, Zviedrijas Karalistes, Dānijas Karalistes un Luksemburgas Lielhercogistes. Tā pārmet Komisijai lietas paviršu izskatīšanu, jo tā tikai aizstāvības raksta stadijā esot precizējusi, ka divas pēdējās dalībvalstis piekrita dokumentu publiskošanai.
- 145 Komisija norāda, ka tās 2004. gada 10. augusta lēmums sniedza prasītājai daļēju piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem, tai nosūtot 2000. gadā Kopienā reģistrēto tradicionālo uzņēmēju sarakstu, kurš ir identisks 1999. gada sarakstam. Šajos apstākļos šai pamata daļai nav priekšmeta.

¹⁴⁶ Runājot par prasītājas pieteikumu par daļēju piekļuvi dokumentiem, kas ir saņemti no tām dalībvalstīm, kuras nav iebildušas pret publiskošanu, Komisija norāda, ka uz šiem dokumentiem, kā tas ir norādīts 2004. gada 10. augusta lēmumā, attiecas izņēmums par uzņēmēju komerciālo interešu aizsardzību un ka tādēļ tos nevar publicēt. Tas, ka dokumentu autores dalībvalstis nav iebildušas pret publiskošanu, nav pietiekams iemesls, lai Komisija to atļautu.

— Vispārējās tiesas vērtējums

¹⁴⁷ Jāuzsver, ka Komisija faktiski ir sniegusi prasītājai piekļuvi daļai no iepriekš 14. punktā uzskaitītajiem dokumentiem, proti, 2000. gadā reģistrēto tradicionālo uzņēmēju sarakstam, kurš ir vienāds ar 1999. gada sarakstu, tomēr neprecizējot katra tradicionālā uzņēmēja importēto daudzumu laika posmā no 1994. līdz 1996. gadam. Komisija uzskata, ka par 1998. gadu tradicionālo uzņēmēju saraksts nepastāv.

¹⁴⁸ Attiecībā uz dokumentiem, kas ir saņemti no tām dalībvalstīm, kuras nav iebildušas pret publiskošanu, jāatgādina, ka Komisija ir autonomi atsaukusies uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā ievilkuma izņēmumu. Šajā sakarā otrā pamata pārbaudes ietvaros 2004. gada 10. augusta lēmums ir paskaidrojams ar to, ka informācija pieprasīto dokumentu saturā ir vienāda, neraugoties uz dalībvalsti — dokumenta autori, proti, tie ir skaitļi par katra uzņēmēja veikto importu laika posmā no 1994. līdz 1996. gadam un par katram uzņēmējam pagaidu piešķirto atskaites daudzumu 1999. un 2000. gadā. Atzinums, ka šo datu publiskošana varētu radīt kaitējumu citu uzņēmēju — banānu importētāju — komerciālajām interesēm, tātad ir spēkā attiecībā uz visiem no dalībvalstīm saņemtajiem dokumentiem.

¹⁴⁹ Tādēļ trešā pamata trešā daļa ir jānoraida, un līdz ar to trešais pamats ir noraidāms kopumā.

Par ceturto pamatu, kurš ir balstīts uz kļūdu lēmumā par licencēm

Lietas dalībnieku argumenti

- 150 Prasītāja apstrīd 2004. gada 10. augusta lēmuma 2. punktu, saskaņā ar kuru Komisija skaidri atsaka piekļuvi sākotnējā pieteikuma c) punktā minētajiem dokumentiem.
- 151 Prasītāja apstrīd to, ka Komisijas rīcībā neesot katram uzņēmējam izsniegto licenču par 1998., 1999. un 2000. gadu un to izmantošanas pierādījumu. Tā atsaucas uz spriedumu lietā *Co-Frutta I* (44. un 45. punkts), kurā, viņasprāt, ir atzīts, ka dalībvalstis ir nosūtījušas Komisijai dokumentus vismaz par laika posmu no 1998. līdz 1999. gadam.
- 152 Komisija apstiprina, ka tās rīcībā nav sākotnējā pieteikuma c) punktā minēto dokumentu. Tā precizē, ka dalībvalstis saskaņā ar Regulu Nr. 2362/98 tai ir paziņojušas tikai vispārējos datus par importa licenču izmantošanu 1998., 1999. un 2000. gadā un nevis katra uzņēmēja personīgos datus. Turklāt par 1998. gadu datu neesot, jo tradicionālā uzņēmēja definīcija nepastāvēja tajā laikā spēkā esošajā Regulā Nr. 1442/93.
- 153 Komisija apstiprina, ka no sprieduma lietā *Co-Frutta I* nevar secināt, ka tās rīcībā ir sākotnējā pieteikuma c) punktā minētie dokumenti.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 154 Jānorāda, ka Komisija pastāvīgi ir apgalvojusi, ka tās rīcībā nav sākotnējā pieteikuma c) punktā minēto dokumentu, proti, katram uzņēmējam 1998., 1999. un 2000. gadā izsniegto licenču un datu par to atbilstošo izmantošanu.
- 155 Atbilstoši Vispārējās tiesas judikatūrai likumības prezumpcija ir attiecināma uz visiem iestāžu paziņojumiem par pieprasīto dokumentu neesamību. Tomēr tā ir vienkārša prezumpcija, kuru prasītājs, izmantojot visus izvirzītos pamatus, var atspēkot, pamatojoties uz nozīmīgām un saskanīgām pazīmēm (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 26. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās T-110/03, T-150/03 un T-405/03 *Sison/Padome*, Krājums, II-1429. lpp., 29. punkts un tajā minētā judikatūra, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Terezakis/Komisija*, 155. punkts). Šī prezumpcija ir jāpiemēro pēc analogijas gadījumā, kad institūcija paziņo, ka tās rīcībā nav pieprasīto dokumentu.
- 156 Attiecībā uz vienīgo norādi, uz kuru atsaucās prasītāja un kas ir pamatota ar spriedumu lietā *Co-Frutta I*, vispirms ir jākonstatē, ka tajā minētie dati ir tikai par 1998. un 1999. gadu. Tālāk, runājot par 1998. gadu, šī sprieduma 46. punktā ir noteikts, ka no Regulas Nr. 1442/93 4. panta 4. un 5. punkta un 21. panta izriet, ka dalībvalstis paziņo Komisijai visu reģistrēto uzņēmēju sarakstus, kā arī kopējos datus, kas tiek vākti valstī ik ceturksni katrai uzņēmēju kategorijai, par daudzumu, kas attiecas uz izsniegtajām importa licencēm un uz izmantotajām licencēm. Tādējādi šajā sakarā Komisijai netiek sniegti individuāli dati. Runājot par 1999. gadu, sprieduma lietā *Co-Frutta I* 46. punktā ir atsauces uz Regulu Nr. 2362/98. Attiecībā uz tradicionālajiem uzņēmējiem Regulas Nr. 2362/98 28. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir noteikts, ka dalībvalstis paziņo Komisijai uzņēmēju sarakstus, par katru tradicionālo uzņēmēju norādot importēto banānu daudzumu laika posmā no 1994. līdz 1996. gada un tiem piešķirto pagaidu atskaites daudzumu. No tā izriet, ka šie dokumenti neietver informāciju, kas ir minēta sākotnējā pieteikuma c) punktā.

157 No tā izriet, ka, nepastāvot pretēja rakstura nozīmīgām un saskanīgām pazīmēm, Komisijas apliecinājums, atbilstoši kuram tās rīcībā nav sākotnējā pieteikuma c) punktā minēto dokumentu, ir vērtējams kā pareizs (šajā nozīmē pēc analogijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Terezakis*/Komisija, 162.–167. punkts).

158 Līdz ar to pamats ir jānoraida kā nepamatots, un tādēļ jānoraida visa prasība kopumā.

159 Visbeidzot, runājot par pierādījumu savākšanu, kuru pieprasīja prasītāja, pirmkārt, no lietas materiāliem un, otrkārt, no visa iepriekš minētā izriet, ka šie pasākumi nav noderīgi prāvas risinājumam. Līdz ar to prasījumi, kas ir vērsti uz to, lai Vispārējā tiesa izdod rīkojumu par pierādījumu savākšanu, ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

160 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

- 1) **tiesvedību par prasību lietā T-355/04 izbeigt;**
- 2) **prasību lietā T-446/04 noraidīt;**
- 3) ***Co-Frutta Soc. coop.* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 19. janvārī.

[Paraksti]